

Dragi moji prijatelji,

Godina 2014. bila je ispunjena kao retko koja pre nje! Nisu bili puni samo seminari poretka ljubavi, misija Ljubavi toliko me je ponela da gotovo nisam imao nijedan slobodan vikend – čak su i radni dani između vikenda bili popunjeni radionicama... Ali to je, na drugoj strani, imalo svoju visoku cenu: sve manje vremena ostajalo mi je za porodicu. Porodična svakodnevica neumoljivo se pretvorila u napor koji je moja supruga Nježna sve teže podnosila, teže od svega postalo je svakodnevno odvođenje i dovođenje troje dece u pet kilometara udaljenu školu...

U potrazi za najprikladnijom školom pronašli smo okruženje u kojem u prvom planu nisu takmičenje i borba za ocene, u kojem je učenje povezano s radošću i pesmom, pa tako i sve naučeno poprima sasvim drugačiji kvalitet i vrednost. Odlučili smo da se preselimo u blizinu škole, da mama ne bi svakog dana nekoliko sati provodila u automobilu razvozeći decu, a da i njima priuštimo zadovoljstvo i dostojanstvo samostalnog odlaska u školu. I tako, promenili smo ne samo grad u kojem živimo, nego i pokrajinu, odselivši se gotovo 400 kilometara od svog dotadašnjeg prebivališta...

Već prvi susret s učiteljem našeg Marka potvrdio mi je da je odluka koju smo doneli dobra. Dosad sam mislio da sam u svoje vreme bio retko srećno dete, koje je već u prvom razredu imalo privilegiju da se nađe u razredu „najboljeg učitelja na svetu“, ali ono što sam doživeo prisustvujući jednom od časova kod Marka (četvrti razred), ulilo mi je novu hrabrost – takvih učitelja još ima, a moj sin kao da je srećniji i od mene (ili sam počeo da zaboravljam te lepe, čarobne trenutke sopstvenog polaska u školu?). Markov učitelj živi odmah preko puta škole, prvi dolazi u odeljenje, dočekuje đake i pozdravlja svakog ponaosob: poneko dete poželi više prisnosti i ostaje neko vreme u zagrljaju s učiteljem, dok ostali pristižu i strpljivo čekaju da se lično pozdrave s učiteljem. A kada svi uđu u razred, učitelj uzima gitaru – deci je to prepoznatljiv znak – sama sedaju na svoja mesta (klupe i stolice poređane su ukrug), osluškujući tišinu prvog zvuka gitare pre nego što krenu razdragano da pevaju... Tako im svaki dan počinje pesmom, poput svojevrsnog rituala radosti. Melodije iz škole Marko je ubrzo počeo da pevuši i kod kuće, a s njim i Kamil (sedmi razred) i Natan (drugi razred), iz čega smo zaključili da školski dan kod svih započinje pesmom. Kao posebno dragocene pesme su se pokazale u trenucima konflikta među decom. U jeku dečijih svađa, ponekad naizgled vrlo dramatičnih, dovoljno je da neko od nas zapeva melodiju: jedno za drugim deca prihvataju pesmu i popuno menjaju svoj stav, kao da ih pevanje prenosi u neko drugo stanje svesti – i do maločas, reklo bi se, nerešivi konflikti najednom gube važnost i lako se razrešavaju...

Nedavno sam dobio pismo od mog dragog prijatelja, brata Davida Štajndl-Rasta, koje kao da mi je poslao da bi me ohrabrio u pisanju redova koje čitate. I on je zaljubljenik u muziku i pevanje; pogotovo u ova praznična vremena – pa i u ovo *vreme između vremena*, na pragu Nove godine – kad na svakom koraku mogu da se čuju pesme koje ublažavaju uobičajenu vrevu i stres svakodnevnice ...

Prigodna pesma na pragu nastupajućeg Novog, mogla bi ujedno da nam posluži kao podsetnik i vežba za jedan daleko važniji i trajniji stav. Mogla bi da nas probudi iz letargije u koju smo možda zapali i pomogne nam da se ponovo osetimo *živima u životu*. Zar ta probuđena životnost nije dobrodošli stav u suočavanju sa svime što je pred nama?

Koliko je takav stav važan – i za nas, i za dobro sveta u kojem živimo – podseća nas brat David, navodeći reči velikog filozofa, učitelja i pobornika mira Hauarda Turmana (1899–1981): Ne pitaj šta je potrebno svetu. Upitaj se šta je neophodno da bi se probudila tvoja životnost – i što pre učini sve što možeš da bi je probudio. Jer to je najpotrebnije ovom svetu: *budni ljudi puni života!* Takvi ljudi ne zatvaraju oči dok gledaju na patnje sveta, iz njihovih očiju teku suze koje plamte iznutra. I shvataju da gledaju i vide Veliko Jedinstvo! I u dubini duše shvataju pesmu koja nastavlja da odzvanja i kad anđeoska pesma utihne... Jer ono što je započelo s pesmom anđela, ostaje kao pesma u našim srcima. Ta pesma budi u nama životnost, životnost s kojom samo mi možemo da ostvarimo ono što izražavaju naše božićne i novogodišnje želje: isceljenje, slobodu, mir u svetu – i to ne kao nadmeni, strogi borci koji bi da poprave svet – nego iz ljubavi, radosno, smerno i sa zahvalnošću... uprkos svim udarcima naše sudbine i sudbine sveta. O ljudima čija srca tako pevaju, Rajner Marija Rilke kaže:

Srce naše opstaje
međ udarima čekića, kao
i jezik međ zubima, koji
ipak ne prestaje da veliča...

Dragi moji,
U zagrljaju svetla, ispunjen zahvalnošću, smernošću i ljubavlju, sa svojom porodicom u ovoj oazi mira u nama, svima vama, svima nama, želim upravo takvo raspevano srce – i u ovim prazničnim danima, i u svakom trenutku godine koja je pred nama.

Mnogo vas grlim i volim i radujem se našem sledećem susretu,
srdačno, toplo,

vaš Vlado